

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 200 Lei
Pe jumătate 100 Lei
Pe un sfert 50 Lei
În străinătate 500 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 3—1933.

Intemeietori: † Al. Lupeanu-Mellin și Iuliu Maior
Proprietar și director: IULIU MAIOR
Redactor: SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Sfat celui care merge la război

Statul meu îl trimite bravilor noștri soldați, care au luptat: la Prut, la Nistru și la Odesa, precum și aceluia care acum luptă din greu pe frontul oriental, însă, mai ales aceluia din Crimeea. Mă adresez lor, deoarece au fost așa de aproape de aceea, care ia viața din piepturile tinere, de așa numita „moarte.“ Mulți au dat mâna cu ea, însă Dumnezeu i-a scăpat, căci planul Lui era altul. Acum, când din nou se fac mari pregătiri de luptă, pentru a alunga cu totul pe cei fără Dumnezeu din cuiburile lor de vipere, și deci, din nou „moartea“ pe mulți îi va îmbrățișa, statul meu — dacă pot să mi-l însușesc — le va fi spre mare folos. Acest sfat le va fi un scut în contra „nemiloasei morți“, căci dacă unul fiecare îl va folosi, va învinge lumea și va cuceri împărăția veșnică; va trece din această vale a lacrimilor în împărăția veșnică fericiți, iar Isus Cristos va fi partea lor. Vor înfrunța cu mai mult curaj orice durere sau neajuns, căci împăcați fiind cu Mântuitorul, mare le va fi răsplata.

In 28 Iunie 1854, o scrisoare pleca de pe plaiurile Basarabiei robite, spre stepele Rusiei. Era scrisoarea boierului basarabean Alexandru Hașdeu către fiul său Tadeu Hașdeu — savantul (învățătu) de mai târziu: Bogdan Petriceicu Hașdeu — care de curând intrase în armata rusească, era în timpul războiului crimeic. Bătrânul boier, pe lângă banii ce-i trimitea, îl încurajea și mai ales îl sfătuia, cum să se poarte în război.

Iată partea scrisorii care e mai importantă și care vă convine vouă, scumpei soldați ai României: „La Criste (probabil, Vasile Criste, un cunoscut boier basarabean, prieten cu familia Hașdeu) am găsit un caiet, scris moldoveneste: **SFAT CELUI CARE MERGE ÎN RĂZBOI.** Trebuie să fie o compoziție din timpuri vechi, de atunci, când Moldovenii mergeau la război. Iată un pasaj (martemic) remarcabil (vrednic de a fi însemnat): „dacă vrei ca glonțul dușman să-ți cruțe viața în toiul luptei, păstrează curățenia trupului (și a sufletului), fii curat (curat), nu-ți spurca trupul și mergi la război cu tot atâta sfințenie cum mergi

la primirea sfințelor Taine, la împărțirea cu trupul și sângele Mântuitorului nostru Hristos! etc..“ „La cunoștința de acest sfat al strămoșilor noștri.“ (din *Jurnalul intim* al lui B. P. Hașdeu, trad. din rușește și publicat de E. Dvoicenco, *Inceputurile literare ale lui B. P. Hașdeu*, 1937, p. 224)

Luăți aminte, o voi bravi ostași ai țării mele — ori în ce loc sau serviciu v'ați găsi de prezent: pe front, în refacere sau în conced. Socotiți „bătrânește“ cuvintele pe care boierul basarabean le adresa iubitului său fiu. Sunt vorbe ieșite dintr'o inimă de tată. Sunt vorbe adevărate și pline de înțelepciune. Meditați-le și practicați-le. Fiecare dintre voi știe ce dorește un tată fiului său. Fiecare vă dați seama, cu câtă înțelepciune vă sfătuiesc și v'au sfătuit iubiții voștri părinți. Prin urmare însușiți-vă sfaturile bătrânului Alex. Hașdeu, socotiți-le ca adresate vouă de către tatăl vostru.

„Dacă vrei că glonțul dușman să-ți cruțe viața în toiul luptei, păstrează curățenia trupului“ — curățenia internă a trupului, curățenia inimii, a sufletului, mai bine zis a conștiinței. Păstrați-vă conștiința curată! Spălați-o de orice pată prin baia spovedaniei, apoi forțați-vă să o păstrați încontinuu curată.

Dacă, însă, preot la îndemână nu veți avea, pentru ca să vă curățiți conștiința de greșale și veți fi pe punctul de a părăsi lumea, atunci folosiți baia „părerii de rău perfecte“ (desăvârșite); căci iată ce a hotărât sfânta Biserică: „...sunt de a se îndemna credincioșii, ca prin ajutorul lui Dumnezeu să se silească din toate puterile a concepe adeseori contrițiunea aceasta (adică părerii de rău perfecte) purceasă din caritate (iubire), dară mai cu seamă în ora morții.“ (Conciliul Prov. I, t. V, n. 1).

Rugați-vă Bunului Isus și cu inima plină de durere cereți-l iertare pentru păcatele cu care L'ați vătămat. Deci păstrați-vă curat trupul și sufletul. Mergeți „la război cu tot atâta sfințenie cum mergeți la primirea sfințelor Taine, la împărțirea cu trupul și sângele Mântuitorului nostru Cristos!...“

Iubiți ostași, fiți „curați cu inima“

și atunci sarcina voastră va fi ușoară, iar îngerul păzitor vă va ocroti în tot timpul și în toată vremea. „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu“, zice sf. evanghelist Mateiu și deasemenea cântăm la sf. Liturghie. Curățiți-vă deci prin baia mărturisirii și păstrați-vă tot timpul luptei astfel, căci așa-i stă bine adevăratului soldat.

Acum, când luptați împotriva unui dușman fără Dumnezeu și care a distrus principiile moralei creștine, ați putea oare numi războiul pe care-l duceți „război sfânt“, dacă și voi mergeți la luptă tot așa de plini de păcate ca și ei! O nu, să nu fie! Lupta pe care o duceți, cu mari jertfe, e o luptă dreaptă. Iată ce zic oamenii învățați despre ea: „dacă războiul de acum va avea ca rezultat numai distrugerea bolșevismului, va da omenirii unul din cel mai mare bun.“ Dar, pentru ca războiul să-și ajungă acest scop, se recere ca soldații să corespundă sfințeniei luptei pe care o duc; deci păstrați-vă, o soldaților, curățenia trupului și a sufletului. Fiți curați!

Omul curat își face un rezervor (magazin) de putere, care îl va întări în orice întreprindere, și-l va face să aducă roada așteptată. Căci fiind împăcat cu conștiința, va fi mai stăpân pe sine, pe faptele sale, și astfel, și în luptă va înfrunța orice greutate cu fața senină, deoarece știe, că chiar de va muri, sufletul lui se va mântui, căci „cei curați cu inima vor vedea pe Dumnezeu.“

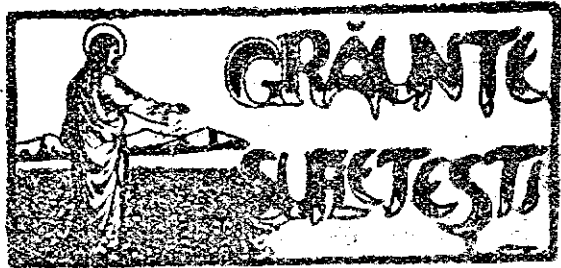
După cum la primirea preasfințelor Taine nu vă duceți numai curați cu inima, ci îmblânziți și cu dragoste, uitând și iertând totul, depășind orice patimă. Așa și acum, când plecați la război, trebuie să uitați orice patimă. Nici un fel de ură sau de trică nu trebuie să vă tulbure mintea voastră de războinici. Lupta pe care o duceți e o jertfă închinată Patriei, în care voi, o iubiți soldați, îndepliniți amândouă rolurile, al celui care aduce jertfa și al celui care se jertfește. Dar, cum va fi primită jertfa, dacă o veți aduce cu conștiința pătată?!

Aduceți-vă aminte de sârmanul Cain din sf. Scriptură. Apoi luați aminte la vorbele înțelepte păstrate în Moldova cea vitează: „mergi la război cu tot atâta sfințenie cum mergi la primirea sfințelor Taine!?! Înțelesul acestor cuvinte e limpede, e vorba aici de

transformarea morală pe care trebuie să o câștige soldatul plecând la luptă.

Fiți, deci curați cu inima și în acțiunile voastre, și așa victoria va fi a noastră și a scumpei noastre Românie.

P. Barbu-Dacus

Să ajutăm bietelesulfete din purgator

Afară de sfiatele liturghii le mai putem ajuta bietele sufletete din purgator și prin rugăciunile noastre. Un lucru să nu uităm însă cu prilejul acestor rugăciuni, și anume, Dumnezeu nu ascultă rugăciunile oamenilor păcătoși. Daci, ca să fim cât de cât siguri de ascultarea rugăciunilor noastre, intrucât avem de gând să ajutăm acestor sufletete, să ne spovedim și împărtășim mai întâiu, și numai după aceea să ne rugăm pentru ele. În locul al doilea, să nu spunem rugăciuni prea multe și prea lungi ci scurte dar izvorite din inimă. Căci ce folos că mă voi ruga un ceas sau două, iar mintea nu-mi va sta la rugăciune?

Că ce mare putere are rugăciunea pentru sufletetele din purgator, se vede din următoarele istorii adevărate:

1) Împăratul Nicolae I. al Rusiei, care a domnit dela 1825 la 1855, a folosit toate mijloacele, chiar și cele mai groznice, pentru a-i constrânge pe cetățenii Rusiei ca să se facă cu toții ortodocși. Istra altele multe, 7 ani de rând, le-a chinat pe 245 de călugărițe bazilitane unite, ca să se facă ortodoxe. Chinul cel mai grozav a fost că în anul 1843 le-a închis într-o temniță și, vreme de o săptămână, nu le-a dat alt ceva de mâncare ci numai câte o jumătate de

hering (pește sărat), fără pâine lăasă și mai ales fără apă. Urmarea a fost că bietelesulfetele vergure au avut în cele două zile dintâi, chinuri atât de mari, încât li-se deslipise pielea de pe limbă de arsura cea mare dela stomac. Abia atunci le-a venit în minte, să și ofere chinurile lor drept răscumpărare pentru sufletetele din purgator și să adaugă la aceste chinuri și toate rugăciunile lor cele mai evlavioase. Din clipita aceea ele n'au mai simțit nici o durere sau neplăcere, iar a șaptea zi, când le-au scos din temniță, le-au aflat, ca pe tinerii din Vavilon, mai grase și mai frumoase decât înainte, ba nici după apă n'au mai râvnit, așa că și temnițera a rămas nimit de cele văzute. E lucru limpede, că le-a ocrotit cel de sus.

2) Înainte cu câțiva ani a murit preotul catolic Konberger din Wimpfen la Vestfalia (Germania). Acest preot avea obiceiul să meargă în amurgul fiecărei zile în cimitir și să se roage acolo un rozar întreg pentru sufletetele morților. Întrebat odată de un prieten, că pentru ce o face aceasta atât de regulat, a răspuns: „Sunt de mulți ani paroh în această comună. Și cine ște dacă nu i am scandalizat (am ntit) vreodată cumva, fie prin neglijență, fie prin lipsă de pildă bună, fie prin întrelăsarea vreunei datoritanțe de ale mele, pe acești fii și mei sufletetești cari zac în pământul sfânt al cimitirului. Mi-e teamă de tragera la răspundere după moarte, de aceea jertfesc zilnic bucuros câte un rozar pentru toți aceia cari mi-au fost la credință și griji mele păstorești. Ași dori să le ajut și lor, dar totdeodată doresc să aduc la cele și eventualele mele neglijențe”.

3) Sanzio, regele Spaniei, a murit, fiind otrăvit de niște supuși nemulțumiți și săli. Regina văduvă Gida și-a depus din ziua aceea, toate podoabele sale și s'a retras într-o mănăstire, ca să-l slujească numai lui Dumnezeu și astfel să ajute sufletului bărbatului ei. De aceea se ruga și postea tot mereu, dar mai ales ajuna la zilele de Sâmbătă, în cinstea Măicii Domnului, după cum e obiceiul la biserica apuseană.

Într-o Sâmbătă, întâ că i-se arată bărbatul său, într-o stare cu adevărat de plâns, și-i

spune, cât are de suferit în purgator. După această arătare regina Gida se pune din nou și mai aspru, pe post și pe rugăciuni, vreme de 40 de zile, iar în ziua a 41 a i-s'a arătat noua regală, de astă dată foarte liniștită, nându-i: Acuma șm'am scăpat de suferință evlavioasă. Adu-ți aminte de pedeapsa din lumea noastră și ajută sufletelor necăjite de aici cât numai poți, prin rugăciunile tale. Acuma plec spre ceruri, te aștept acolo și voi proteja la Tatăl nostru!”

Chiar și ingerii păzitori li ajută pe cel dincolo ca să scape din purgator, după ce cetim în viața fericitei Cecilia Lompugan care a spărat la trei zile după moarte un prieten a ei și i-a spus că îngerașii păzitori ei foarte mult a ajutat-o la lămasa cealaltă.

Rugați-vă daci, cât mai mult și cât mai cucernic, pentru sufletetele necăjite din purgator și veți avea mare mângâiere și mulțumire sfetească. Mai mult însă, și acuma tot mai vă span, prin sfinte liturghii le puteți ajuta.

Părintele Iuliu

Pilde pentru via

Nobleța botezului

Ingo, dace la Cerinthis, voi într-o zi arate supușilor săi într'un chip destul de nobil nobleța pe care i-o dă creștinului taina botezului. Invită la un prânz mare, un număr de săraci cari erau botezați și pe nobilii din țara sa care încă nu erau încă nași. Masa nobililor era așezată într-o cameră mare și ducele porunci, să nu li se servească decât mâncări ordinare de tot. Săracii, dintrivă, fără așezeți la masa ducelui și ospite împăratește. La sfârșitul prânzului, nobilii îi rugă li cerură ducelui socoteală de purtarea aspră față de ei. „Acepti săraci, le răspunde ducelu, sunt fiii lui Dumnezeu și prin asta merită toată cinstea. De îndată ce vă veți lavra nici și voi de a fi fiii lui Dumnezeu, prin marea sfântului botez, veți avea aceleași drepturi.”

Foița „Unirii Poporului”

Rugăciune

Doamne, ești atotputernic
Ești prea bun și ești preasfânt
Nu mai tu ești unul sfânt
Iar noi, viermi în întuneric.

Doamne, ne târâm în lume
În mizerie și în păcate
În plăcerile spurcate
Nu știm să-lăudăm numele tău.

Doamne, îndreptăm spre Tine
Rugăciune plină de lacrimi
Caldă, sinceră, curată
Pentru anul care vine.

Doamne, ascultă suspinarea
Robilor de pe pământ
Căci Tu numai ai un cuvânt
Pentru a aduce alinare.

Doamne, dă-le mângâiere
Sufletelor încercate
Iar pe cei ce sunt păcătoși
Iartă-i, Doamne, în mila și în mare.

Doamne, scapă România
De războiul greu, de foamce
Și așează'n țară, Doamne,
Pacea Ta și bucuria

Doamne'n marea-ți îndurare
Dă-ne-o pace fericită
O religie unită
Pentru-a țării vindecare.

Varhanlovski Al.
teolog an II.

Mititoarca

— Snoavă —

Cică un țigan odată se duse la nașu-său pe omenie. Nănașa a făcut o zeamă cu carne de porc, bună de să tot mănânci și să nu te mai sature. Țiganul, fiind rupt de foamce, mănca și înghițea de-i pozeau fălcile. După ce mănca țiganul cât trei, se sculă dela masă și zise românelui — căci român era nașu-său:

— Tu! așează dragă, da ce mănca bună ai mai făcut! Spune-mi și mie de ce o mai fi fost și carnea asta, c'a fost chiar de tătului tot prea bună?

— Măi fiule, zise românul, care era o glumă și jumătate, să știi că asta a fost carnea de mititoarcă!

— De mititoarcă!, strigă țiganul. Da ce o mai fi fost asta?

— Mititoarca este un dobitoac mare și frumos, ce trăiește prin păduri, în vișii săcate de ea, zise românul. Dacă vrei să prind și tu una, sau mai multe, ia un sac și o prind și te du la vizuina ei și laboltește cu prind Mititoarca însă atunci afară în sac, tu repede legi sacul, îl arunci pe umăr, și....

— Și-apoi, atunci, Ciurilă, vino acasă și o sfântă tocană, de să se ducă vestea povestea!

— Ho! ho!, mai domol, măi fiule! Apoi cum știi tu, numai dacă vrei să prind o Mititoarcă, întâiu și mai întâiu, trebuie să ai fie frică, și a doua oră să nu fii milos.

— Las' pe tetea, zise țiganul, lovind cu pumnul în piept, că de astădată mititoarcă știe că și-a găsit omul! Auzi ceales, să-mi fie frică! Da nu mi-i frică nici de dracu — zise țiganul — și nici milă n'are să-mi fie, căci eu mănăc — trăzni-m'r — chiar nejmălită!

— Apoi, dacă ești atât de grozav, zise fiule, ia-ți sacul și prind și te du la pădure dar să nu uiti să mă chemi și pe mine la vizuina de tocană, zise românul, zâmbind.

Cu sacul subțioară și cu prajina pe umăr o ia țiganul nostru spre pădure. Cum ajunse la vizuină, începe să imboldescă cu prajina și imboldește. Imboldește, până..... ce vezi dumăceata? Înăuntru era o ursonică, și alăpta pușorii, de curând veniți pe lume. Ursonica lovită de prajina țiganului, începu să se mărâie: mor, mor, morr, morrr

Invățătura n'a rămas fără roadă, căci nobili ducei se făcură în curând nobili și Domnului!

Prin botez devenim tiii lui Dumnezeu

Sf. Ludovic, regele Franței, fusese botezat în modesta bisericuță din comuna Poissy și sacrat de rege în catedrala din Reims. Cea mai plăcută biserică îi era cea din Poissy și nu cea din Reims dupăcum s'ar fi așteptat lumea, pentru că: „în catedrala din Reims am devenit rege al Franței, pe când în bisericuța din Poissy am devenit fiu al lui Dumnezeu, și această a doua calitate întrece pe cea dintâi, căci la moarte nmi voi pierde coroana, în timp ce ca fiu al lui Dumnezeu îmi voi face intrarea în cer.“

Giulgiul dela botez

Giulgiul alb dela botez simbolizează reînnoșirea regăsită, de aceea Chinezii creștini păstrează giulgiul ce li-se așează pe cap la botez, pentru a li-se așeza din nou pe frunte la moarte, voină prin această să indice reînnoșirea cu care doresc să speră în fața dreptului judecător.

Dorul de a fi botezat

Valentinian al II-lea, în etate de 20 ani, se ducea la Milano pentru a fi botezat de Sf. Ambrosiu, dar pe cale, Arbogast, comandantul trupelor, aspirând la tron, îl asasină. Lemea creștină a fost adânc înrădăcită, pentru că tânărul împărat murise numai ca simplu catehumen adică înainte de botez. În vorbirea sa dela înmormântare, Sf. Ambrosiu mângâie mulțimea, spunând: „Dorința l a curățit (de păcate), după cum martirii se curăță prin sângele lor.“

Botezul dorului și botezul sângelui suplimes botezul apai.

Ioan Vultur

Acei cetitori, cari nu primesc vreun număr din „Unirea Poporului“ ori îl primesc cu mare întârziere, să binevoiască a ne scrie o carte postală, care număr nu l-au primit, să putem reclama la poștă.

— Mort, nemort, în sac și-acasă, strigă țigănu! Eu nu sunt fricos și mălos ca neșumen! Și îmboldi-măi departe...

În cele din urmă, ursoaica infuriată, ieși afară să dea „Bună ziua“ cioroiului. Când o vede țigănu înaintea lui... mamă! mamă! îl trecură toate nădușelile și, de jos în sus și de sus în jos, ba mi se pare că și din dreapta și din stânga! Dar, ursoaica nu-l lăsă mult timp în starea asta grosanică, ci unde întinde drăguța de labă și i arde țigănu una mare și lată, de s'a dus de-a berbelacu zece pași.

Atunci, repede, mai repede decât un cristic, se scoală țigănu nostru cel fără frică și cel nemilos, și... tunde-o băiete iepurește peste dealuri și ogoare! Și fuge, și fuge, ca și când toți dra cii iadului s'ar fi luat după el până ce, deodată... hop! se împiedecă și căzu grămadă cu pândra peste el! Rămase, nemisicat! Nicl nu cuteza să răzulească, ca nu cumva să-l audă fioreasa de mititoarcă ce se așeză pe el. Văzi Doamne, țigănu credea că pândra ce căzuse pe el era ursoaica! S'aștepta, din moment în moment, să fie înghițit de ursoaica. Ce-o fi răbdat țigănu, cel fără frică, până scara târziu, numai el va ști! Destul că, trecu pe-acolo un român care, cum îl văzu zise:

— Măi cioră, ce stai acolo ca un sfânt?
— Da nu vezi ce-i pe mine l, zise țigănu', zăcând,

Din Șoroștin

Duminecă 15 Februarie s'au produs unele fapte vrednice de știut în Șoroștin jud. (Târnavă-Mică). După multe stăruințe s'a ajuns să se înjghebeze un cor pe patru voci, compus din tinerii premilitari din comună și fete mari. Corul a cântat Liturgia a II-a de A. Bana, destul de bine, fiind condus de dl învățător Petru Lazar.

La această Liturghie s'abătorează, la care a luat parte foarte multă lume, a făcut o impresie adâncă faptul că tinerii recruți s'au apropiat de sfintele taine, ținând astfel să arete că placă la datorie cu merindea și fletesea trebuincioasă.

După masă la orele 3 s'a desfășurat în școala primară un program artistic, dat de elevii școlii sub conducerea domnilor învățători Petru Lazar și Artimon Pepelea. S'au jucat mai multe scenete și o piesă „Țigănu nota“, dovedind micii copilași mult simț artistic. Au cântat frumos, pe două voci, elevii cursului supraprimar: Răsunetul Ardealului, Negruța și Partea la suflet bărbătesc.

Tineretul din Șoroștin a dovedit prin această că poate face multe lucruri bune și frumoase spre lauda lor și a satului. Un singur lucru lasă de dorit, și anume: că încă mulți creștineni nu iau parte la aceste serbări fie din rea voință, fie din nepricepere. În unele sate, când se fac asemenea lucruri, sala se umple de oameni, pe când în Șoroștin, mulți rămân nepăsători. — Se nădăduște că pe viitor vor fi mai lățelegători; mai ales când producția se dă în scopul unor lucruri bune, cum a fost și reuma, încasându-se suma de Lei 1200, pentru cantina școlară.

— Ce să fie, măi cioră, în fundra ta nia petecită!

De-abia atunci îndrăznește și viteazul nostru să se scoale și nezarind nici o mititoarcă, răsuflă odată din toate băierile inimii, ca și când i-ar fi luat cineva trei pietri de moară din spate.

Iar de-atunci, țigănu nostru, nici barem în gustoasa carmă de mititoarcă nu s'a mai gândit, de cum să mai meargă și s'o prindă din pădure!

Toader Hila

Doină de leagăn

Are mama dor pribeag
Și-un odor în leagăn, drag,
Are 'n luptă soților
Și are 'n leagăn pulsor,
Pulu mamel, nani, nani,
Că n'o fi cum vreau dușmanii.

Vânt pribeag din răsărit,
Jalea lară ne-a trezit
Codru ni l-a desfrunzit,
Câmpul ni l-a pustit,
Pulu mamel, nani, nani,
Că n'o fi cum vreau dușmanii.

Generalul la hotare
Pune zid și stăvilare
Și ca el e Dumnezeu

Cămin cultural în Holod, jud. Bihor

Duminecă 15 Februarie a fost o zi de sărbătoare pentru locuitorii din Holod jud. Bihor. În această zi, în urma stăruinței d'ui notar din Holod dl Iancu Nistor, a luat ființă Căminul cultural „Iosif Vulcan“, după numele scriitorului Iosif Vulcan, născut în această localitate.

Adunarea a fost deschisă printr-un frumos discurs rostit de dl Iancu Nistor.

S'a ales apoi comitetul de conducere și adunarea s'a sfârșit prin cuvântul pâr. Liviu Mera, președintele Căminului nou înființat.

Corespondent.

Badea Nicolae Înțeleptul doctorul satului

Am făgăduit cititorilor noștri, că dacă vom mai avea prilej, le vom mai spune câte ceva din cartea badii Nicolae Înțeleptul, intitulată „Doctorul fără învățătură“, ca să se convingă că badea Nicolae era într'adevăr vrednic de porecla de „înțelept“, căci din capul lui ieșeau niște gânduri cuminiți, cum nu les din capetele tuturor cari își freacă coatele de băncile școalelor zece de ani de-a rândul, cheltuind toată averea părinților, bălăsându-și și frații săraci. Din cărțile badii Nicolae, a-decă din „cea de Legi“, din care am spus mai înainte, și din „cea de doctorie fără învățătură“, — din care începem a spici acum, — se va putea vedea cât de bine, că mintea cu învățătura nu e tot una. Mintea e un dar dela Dumnezeu, pe când învățătura poate să fie și dela oameni.

Dacă mintea se întâlnește cu învățătura în cineva, omul acela va face lucruri mari, cari vor fi bune, ori rele, după cum li va fi fost omului creșterea de mic, adică — după cum zic cărturarii, — după cum l-a fost „educația“.

Dacă cineva a avut dela Dumnezeu minte, și a avut și puțința să umble pe la școli înalte și să-și câștige învățătură; dacă a avut în familie o creștere rea, fără de rugăciune, fără viață creștinească, fără Dumnezeu; omul acela nu va aduce nici un bine omeniei, căci el va căuta să-și folosească toată mintea și învățătura numai pentru binele său propriu, fie chiar în paguba altuia. Se va face un „excroc“ mare, un înșelător, un hoț care fură milioane, un om primejdios societății omenești. Nu va avea nici o rănduială în viață, și nici un frân, căci el va fi un „rob al pântecului“ și al plăcerilor. Apoi știut este, că robii pântecului și ai plăcerilor, sfârșesc cu viața mai curând decât alți oameni. Oamenii dăruiți cu minte dela Dumnezeu, cu învățătură dela oameni, dar cu creștere sau „edu-“

Cu voinci ca tatăl tău.
Pulu mamel, nani, nani,
Că n'o fi cum vreau dușmanii.

Dormi în visu-ți dulce vine,
Voinic tânăr lângă tine,
Cu privire luminată,
Cu săruturi dulci de tată.
Pulu mamel, nani, nani,
Că n'o fi cum vreau dușmanii.

Și cu dragoste șoptește:
Vino, Doamne, de mi-l crește
Să-mi ajungă zile bune,
De-oi cădea să mă răzbune
Pulu mamel, nani, nani,
Că n'o fi cum vreau dușmanii!
Cules de Traian Dragoș

Cu material din fosta linie „Maginot“.Acum câțiva ani, Francezii au ridicat la granița de către Germania o puternică linie de întărituri, numită linia „Maginot“. Această linie a fost frântă însă de Germanii în războiul din 1940. Se spune că Germanii folosesc materialul din linia „Maginot“ la întărirea coastelor Oceanului Atlantic. Peste 1000 kilometri pe țărmul Atlanticului au fost întăriți cu plăci de oțel, ciment, razi de fier, luate din fosta linie franceză. Pregătirile acestea arată că Germanii se așteaptă la un atac din apus.

cație rea" din familie, vor fi nefolositori societății omenescii, dacă nu chiar stricțioși și primejdioși, și se vor sfârși curând, fără a ajunge la bătrânețe.

Dacă însă, cineva a avut dela Dumnezeu minte, dela oameni a avut prilejul să-și însușească și învățatură frumoasă, și, pe lângă aceasta, a mai avut și o creștere creștinească, cinstită și cu frica lui Dumnezeu în familie; omul acela va fi foarte folositor societății și va fi o pildă de bună purtare. Va fi măsurat întru toate, și se va bucura de viață lungă, veselă și fericită, atâta cât poate viața să fie fericită în această lume.

Omul care are minte multă, dar învățatură nu are, iar creșterea i-a fost cât se poate de rea, acela devine bandit, spărgător, hoț, șarlatan, și încă de timpuriu va începe să fie un oaspe al temnițelor, unde se va și sfârși încă în floarea vieții. Acela însă, care are minte, învățatură nu are, dar în schimb are o bună creștere din copilărie, acela va fi om cuminte și cinstit în satul său. Va fi iubit de toți cari îl cunosc, afară doară de cei ce sunt oameni de nimica și pizmătăreți. El nu va face vâlvă mare în lume, ca să scrie gazetele despre el și să i-se dea chipul și fotografia prin jurnale, sau să se vorbească despre el la Radio; dar va fi „înțelept" în lumea lui, respectat și iubit de toți oamenii de omenie. Așa era badea Nicolae Înțeleptul, care poate niciodată nu se va fi gândit ca numele lui să ajungă vre-odată în gazetă. Lasă, că nu i-se dă numele întreg, așa că — după dorința dănsului, — nu-l știe cine e, decât noi câțiva inși, cari l-am cunoscut și am avut norocirea să luăm dela el învățaturi, pe cari nu le-am primit prin școlă, atât de lămurite și limpezi, ca din gura și din însemnările ce și-a făcut în „cărțile sale" de advocat și de doctof fără învățatură.

La începutul cărții de „doctorie fără învățatură" badea Nicolae zice:

— Să nu creadă cineva că eu îi voi spune niște leacuri cari să vindece toate boalele. Eu nu sunt nici vrăcui, nici descântător, nici vrăjitor. Eu sunt un om ca toți ceilalți din grădina asta mare și frumoasă a lui Dumnezeu, și mă deosebesc de unii numai prin aceea, că n'am trecut prin viață cu ochii închiși, ci am luat seama, mai ales la cei mai cuminiți și mai bătrâni, decât mine, apoi mi am însemnat — nu numai pe hârtie, ci în creier și în adâncul inimii mele, — toate câte le-am crezut vrednice de știut, și mai cu seamă de urmat. Pe hârtie le-am însemnat, nu ca să mă laud sau să mă fălesc vre-odată cu înțelepciunea pe care și eu am cules-o dela alții, ci pentru ca să nu le uit căci știu și aceea, că omul — mai cu seamă dacă în bătrânețe, — are „darul uitării". Am vrut apoi să le poată avea și acela cari au dragoste de știință ieftină, precum om avut și eu. Una pot s'o spun însă, că eu am ceva ce alți doctori n'au. Anume: eu nu dau leacuri grețoase; apoi: leacurile mele nu costă nimic.

N. Lupu

Australia

— Pământul spre care se îndreaptă azi Japonezii — Țara tainelor

Știrile care vin din Răsăritul îndepărtat spun că urgia războiului se îndreaptă acum spre o lume nouă, spre Australia. Lumea aceasta așa de depărtată de noi și așa de necunoscută, este azi în primejdie. Japonezii sunt numai la câteva sute de kilometri de ea.

Australia sau Ocean'a, este un continent, cel mai mic continent din lume. Pământul ei nu se leagă cu pământul altui continent, ci este

scăldat de toate părțile de apele Oceanului, am putea zice, un gras de insule mai mari.

Australia este o lume nouă, ciudată, unde în mare parte civilizația europeană nu a pătruns. Stăpânii acestui pământ, Englezii, s'au mulțumit numai să-l folosească marile bogății de cereale, animale, petrol și aur.

Populația australiană este foarte rară, cea mai rară populație din lume, nici un locuitor la un kilometru pătrat. Locuitorii Australiei sunt așezați toți pe marginea continentului, formând un fel de ocol. Și ceace este mai ciudat, aproape toți sunt la orașe.

Oamenii cei mai urâți

Australianii adevărați, Negrii, sunt cei mai sălbatici și mai urâți oameni din lume. Trăiesc într-o stare de sălbătăcie, aproape ca și animalele. Negrul australian nu cunoaște îmbrăcămintea, umblă gol, înclan cu o coardă, de care acață lucrurile trebuincioase. Nu are locuință statornică, ci o colibă slabă, de multe ori trăiește prin trunchiari de copaci sau sub cerul liber ca și animalele sălbatice.

Nu au decât un singur gând: să mănânce și să bea. Trăiesc din vânat. Viața lor nu este decât o continuă vânatoare prin întinsele păduri australiene. La vânatoare se folosesc de măciuci și sulițe. Numărul lor este foarte mic, vre-o 55.000, ceilalți locuitori fiind Englezi, Chinezi și Japonezi.

Dracul din Tasmania

Animalele Australiei sunt din cele mai ciudate, cum nu se găsesc în nici o țară din lume. Cel mai curios animal este cănele australian, numit „dingo", apoi cangurul, un animal care-și poartă pull într-o pungă de sub pântec. Acest animal i-se zice și pădurețel sau „animalul care se teme de umbra lui."

Mai trăiesc aici pasărea răzătoare, pasărea paradisului, cânil sburători, un fel de lilac uriaș. Cel mai ciudat animal este însă dracul din Tasmania. Acest animal trăiește în partea de miază-zi a Australiei. Se spune că acest animal are un trup foarte urât. Trăiește sub pământ, de unde iese numai noaptea când atacă turmele de oi.

Minele de aur pe patru picioare

Pământul Australiei este bogat în grâne și alte cereale, Adevărata bogăție a Australiei o formează însă turmele de oi. Australia are cele mai multe oi din lume, 120 milioane.

Cele mai multe oi sunt de rasă merinos, cu lână moale și fină ca mătase. Câștigurile mari pe cari le au de pe urma turmelor de oi, au făcut pe australianii să zică despre ele, că sunt „mine de aur pe patru picioare."

Țara în care a ploaia bulgări de aur

Australia ascunde înăuntru și mari bogății pământului ei, aur, argint, cărbune și diamant. Cel mai mulți din locuitorii ei au venit, atrași de marile-i bogății de aur. În pustia din Apas s'a găsit bulgări de aur curat. Un din acești bulgări a cântărit 85 kilograme, fiecare an se scot din pământul Australiei trei vagoane de aur. Se și spune despre acest pământ că este ținuturi purtătoare de aur, că sunt „țara în care a ploaia cu aur."

Prin bogățiile ei, prin pământul bogat nelocuit pe care-l are, Australia atrage spre popoarele mai sărace, numeroase și cu multă putere de viață, cum sunt Japonezii.

Capetul lumii

Sectarii, și mai ales babiloniștii și adventiștii sperie într-o vreme oamenii, că se apropie sfârșitul lumii, ceace dovedește mai bine marele rău de acum, dupăcum ne asigură ei.

Credincioșilor noștri le răspundem, că celas lucru l-au spus sectarii și în 1914 totuși nu s'a prăpădit lumea. Era plină de viață și în anii 1914—1918 de sărți de ale pocăii, prin cari arătau oamenilor lesne crezătorii, semnele arată limpede sfârșitul lumii.

Și iată că de atunci au trecut mai bine de 20 de ani, și lumea nu s'a prăpădit! Nu venit și al doilea războiu mondial, mai cum decât cel dintâi și nici acum nu se va prăpădi lumea, pentrucă, din fericire, Dumnezeu nu ascultă de pocăii noștri, ci cârmuiește lumea după nemărginita sa înțelepciune.

Vremea venirii a doua a Domnului, nu va fi și judecata din urmă, nu se poate ști.

Aceasta o vedem din Faptele Apostolilor, unde ni se spune că după faviere lauda mai petrecut cu învățării săi 40 de zile, înainte de a se înălța la cer. „Și împreună petrecându-le-a poruncit lor, să nu se depărteze dela Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui." (1, 6—7)

Învățării au rămas cam nedumeriți de urma vorbelor acestora, cu atât mai ales când făgăduise cu puțin înainte că sunt unii cari vor gusta moarte, păcă nu vor vedea veni Fiului Omului. De aceea l au întrebat zicând: „Doamne, au în vremea aceasta vei să împărăția lui Dumnezeu?" Iară ei a zis ei: „Nu trebuie să știți ani sau timpuri, cari Tatăl le-a pus în a sa putere" (1, 6—7)

Unde trebuie un răspuns mai limpede la aceasta? Așadar, după cum traduce preoții ortodocși Vasile Rada și Gheorghe Galaction: „este lucrul vostru ca să știți vremurile sau roacele pe care Tatăl le-a pus într'a sa alocuți ternicie!"

Ați auzit, pocăiților?

Altă dovadă, tot atât de bună:

La Matei 24 Domnul nostru Isus Cristos vorbește despre dărîmarea Ierusalimului pe care l-a stihul sau versicolul 35. Dărîmarea Ierusalimului s'a și întâmplat la anul 70 după Cristos. În legătură cu aceasta vorbește Isus de sfârșitul lumii zicând: „Iară de ziua aceea de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngeri ceriuri, fără numai Tatăl singur" (36).

Ei bine, dacă despre aceasta nu știe nimeni, numai singur Tatăl, pocăiții noștri de știu și cum de tot prorocesc?

Dați-le pace să creadă ce vreau ei, D-V-Stră să credeți acestor două cuvinte ale Domnului, cari sunt cât se poate de limpezi.

Cetiți și răspândiți

„UNIREA POPORULUI"

Tot pe frontul rusesc o unitate de infanterie trece înapoi frontului, pentru a se odihni. Oel puțin atâta au și bieții soldați de pe front, că se mai odihnesc și ei din când în când.

CUM STA LUMEA SI TARA

Vremuri hotărâtoare

În zilele acestea, în întreaga Europă se pregătesc pentru marea ofensivă din toamnă împotriva bolșevismului. Toate aceste pregătiri arată că Europa se află pragul unor vremuri hotărâtoare.

România a fost chemată să ia și ea parte la aceste pregătiri. Dl. mareșal Antonescu a fost poștit la Berlin, pentru a se sfătui cu dl. Hitler și cu ceilalți șefi germani. Vizita dlui mareșal Antonescu a dat un mare răsunet în întreaga Germania. În gazetele germane s'a scris că „România își va avea locul ce i-se cuvine în Europa” și că „România are de împlini lacrimi însemnate în Europa nouă”. Acestea arată că lumea începe să-și seama de puterea noastră, de rolul nostru în războiul din Răsărit și de ceea ce ne cuvine nouă.

Luptele din Răsărit

Pe frontul din Răsărit bolșevicii au atacat cu înverșunare, nădăjduind să găsească un loc pe unde să poată rupe rânjele germane. Pretotindenia au fost însă câștiguri de trupele aliate, cari nu numai s'au apărat dar au trecut și ele la atac. Știrile cari vin de pe acest front arată că în partea mijlocie a frontului au nimicit mai multe trupe bolșevice. Au fost făcuți 800 de prizonieri.

Ostașii noștri încă au respins un atac bolșevic și au făcut câteva sute de prizonieri. Un detașament de skiori români, în urma unui atac a luat 16 tankuri, 12 tunuri grele, 9 tunuri ușoare, mai multe mitraliere și 186 de căruțe cu munițiuni și alte arme.

În ținutul Viasma, bolșevicii au pierdut mai multe mii de oameni, numeroase tunuri și munițiuni.

Pentru a sparge frontul, bolșevicii s'au aruncat și de care de loptă. Cu toate acestea au fost însă respinși.

Pe frontul din Crimeea trupele române și germane au respins deasemenea toate atacurile bolșevice.

Luptele din Pacific

După căderea fulgerătoare a orașului Singapore, luptele continuă pe întreg frontul din Răsăritul îndepărtat.

În Birmania, Japonezii au câștigat noi câștiguri. Orașul Bilia a fost cucerit în zilele acestea de trupele japoneze, cari își deschid astfel drumul spre Rangoon, capitala Birmaniei. Știrile cari vin de acolo arată că Japonezii pregătesc un mare atac în Birmania. Pentru acest atac au fost trimise trupe noi japoneze, în număr de peste 30 000.

Prin cucerirea Birmaniei, Japonezii ar câștiga foarte mult și ar deschide drumul către India.

Pe celelalte fronturi din Pacific Japonezii au dat deasemenea atacuri îndrăznești. Chiar în ziua în care s'au sfârșit luptele dela Singapore, ei au atacat insula Sumatra, care face parte din grupul insulelor Olandeze. Orașul Palembang de

pe această insulă a fost atacat de aviația japoneză și ocupat în cele din urmă.

În urma acestor cuceriri este în primăjdie de a fi cucerită și insula Iava și chiar Australia.

Ultimele știri spun că Japonezii au atacat mai multe orașe din partea de miazănoapte a Australiei.

Se crede că Japonezii vor trece în curând la atac și în alte mări.

În luptele cari s'au dat în zilele acestea a fost rănit și generalul Wavell, comandantul armatelor engleze.

Japonezii vreau să înlăture pe Englezi din India

Prim-ministrul Japoniei, dl. Tojo, a declarat că Japonezii sunt hotărâți să continue războiul cu toată puterea, pentru a putea face o Asie Mare. Ei nu se opresc la căderea orașului Singapore. Telurile lor de război sunt mai mari.

Din declarațiile ministrului japonez se poate vedea că Japonia are de gând să înlăture pe Englezi din India, ca împreună cu aceasta țară să facă o Asie Mare.

Un scriitor italian ne-a vizitat țara

În zilele acestea ne-a vizitat țara scriitorul italian Giovanni Terranova. Oaspetele italian a fost primit în audiență de M. S. Regele și Regina. Cu acest prilej dl. Giovanni Terranova a prezentat încredințarea Domniei Sale despre țara noastră „România în mars”. În această lucrare este vorba despre România Regelui Mihai I.

Un milion de soldați

Într-o cuvântare, pe care a rostit-o în orașul Sevilla, generalul Franco a spus că Spania este hotărâtă să lupte împotriva bolșevismului.

Acum luptă pe frontul spaniol o divizie de voluntari spanioli. Dacă va fi lipsă însă, a spus generalul Franco, atunci vor porni la luptă și un milion de soldați spanioli.

Cuvântarea dlui Churchill

Cu ocazia căderii orașului Singapore a vorbit poporului englez, arătând cauzele cari au dus la această înfrângere.

Prim-ministrul Angliei a mărturisit că țara sa se găsește într-o situație grea și că ar fi fost mai bine dacă n'ar fi început războiul cu Japonia. Acest război a fost însă voit de dl. Roosevelt, a spus mai departe dl. Churchill. Domnia Sa a declarat apoi că Anglia are mari greutăți în Iran, Irak, Siria, Palestina și în Abisinia.

Drumul Burmei

Tot mai des s'a vorbit în cursul acestui război despre „Drumul Burmei” din Răsăritul îndepărtat. Pentru acest drum se dau azi lupte grele în acele părți.

Pe drumul Burmei, care pleacă din orașul Rangoon, capitala Birmaniei și face legătura cu orașul Ciung-King din China, Englezii și Americanii au trimis ajutoare

mareșalului Chinei, Ciang-Kai Shek. Au lucrat la acest drum mii de ingineri și sute de mii de muncitori.

Azi „Drumul Burmei” este tot mai primejdut, căci Japonezii înaintează în fiecare zi.

Schimbări în guvernul englez

În Anglia s'au făcut unele schimbări între membrii guvernului. În acest guvern a intrat și dl. Stafford Cripps, fostul ministru englez dela Moscova. Gazetele germane scriu că schimbările făcute în guvernul englez arată că în Anglia bolșevicii au început să se întărească.

Un proces vestit

La Riom, în Franța, a început în zilele acestea un proces mare, despre care va vorbi mai târziu istoria. Se judecă la acest proces cauzele și vinovații cari au dus Franța la înfrângerea din vara anului 1942. Cei învinuiți în acest proces sunt fostele căpetenii ale Franței din anii de pace: Leon Blum, Daladier, Jacomet, La Chambre și generalul Hamelin. Unul din învinuiți, fostul ministru Pierre Cot, lipsește.

Foștii ministri ai Franței sunt învinuiți că și-au trădat țara și că au lucrat împotriva siguranței statului. Mai sunt învinuiți apoi că din cauza lor armata franceză nu a fost pregătită cum ar fi trebuit și așa a fost împinsă în războiul cu Germania.

Păcă acum au fost ascultați generalul Gamelin, Leon Blum și Daladier. Generalul Gamelin a declarat că în interesul armatei franceze și a Franței nu va mai vorbi în cursul acestui proces.

Luptele din Africa

Pe frontul african a fost oarecare liniște. Trupele engleze și italiene s'au mulțumit mai mult să facă mișcări de recunoaștere.

Se spune că generalul Rommel își reface trupele și se pregătește de noi atacuri.

În Marea Mediterană se întetesc tot mai mult atacurile asupra insulei Malta. Germanii și Italianii vreau să nimicească ultimele întărituri engleze din această mare.

Numeroase vase de război engleze, au fost scufundate, în vremea din urmă, în luptele din Marea Mediterană.

Mari serbări în Japonia

Căderea orașului Singapore a fost sărbătorită cu multă bucurie în Japonia. La Tokio s'a făcut mari serbări populare, la cari a luat parte întreaga familie împăratului. Din prilejul acestor serbări s'a dat o lertare generală.

Din toate părțile împăratul Japoniei a primit telegrame de felicitare, pentru biruința câștigată de trupele sale la Singapore.

Prin luptele pe care le duce în Pacific, Japonia a stricat multe din planurile de război ale Englezilor și Americanilor.

Chemarea „Astral” pentru împrumutul Reîntregirii. Bătrâna societate culturală „Astra” care a luptat atâta pentru înălțarea poporului din Ardeal îndeamnă pe toți bunii Români să subscrie la împrumutul Reîntregirii, ajutând în chipul acesta la refacerea României.

ȘTIRILE SĂPTĂMÂNII

Mareșalul Ion Antonescu a fost decorat de Führer. Cu prilejul vizitei, pe care a făcut-o în Germania, dl Mareșal Ion Antonescu a fost decorat de dl Hitler cu marea decorație germană Ordinul Vulturul German de Aur în gradul de Mare Cruce.

Colonel român decorat de Führer. Colonelul român Alex. Petrescu a fost decorat de Führerul Hitler cu decorația Crucea de Fier clasa I. Viteazul colonel român s'a distins în luptele dela Feodosia, unde au fost înfrânți bolșevicii.

Și-a prezis moartea. Muncitorul Bill Durham dintr'un orașel din America de Nord spunea tuturor că el va muri în curând. Nu-l lua nimenea în serios, iar prietenii săi râdeau de el. Intr'o zi însă Bill n'a mai voit să meargă la lucru. A stat acasă. A trimis vorbă prietenilor, să vină să-l vadă. Și-a luat rămas bun dela toți și a doua zi a murit. Întâmplarea a trezit multă uimire printre Americani.

De jale mare. Femeia Paraschiva Tâmpănaru din satul Grădinaru avea de multă vreme păcatul bănturii. Segea vinul și juica mai grosav decât un bărbat. În zilele trecute soțul ei s'a îmbolnăvit greu și a murit. De jalea cea mare că bărbatul ei este pe ducă, Paraschiva s'a mângâlat cu sticla, așa că, pe când au venit vecinii să facă ultimele gătelii ale mortului, au găsit-o beată cum îi tunul lângă trupul neînsuflețit al bărbatului.

Cum se poate primi piatră vântată. Prin Camerele de Agricultură se vor împărți plugarilor câte 30 de kilograme la hectarul de vie. Până la 10 Aprilie se va și împărți plugarilor cari s'au înscris și au dat banii, o parte din piatră vântată, câte 10 kilograme de hectar. Prețul cu care se va vinde piatra vântată este de 150 lei kilogramul.

Invățătoare bătăușă. Invățătoarea Eleonora Cobzaru dintr'un sat moldovean a fost osândită de Tribunalul județului Bala pentru că a nenorocit în bătăi doi copilași. Pedepsa pe care tribunalul a dictat-o învățătoarei bătăușe este de 6 ani închisoare și 400 mil lei despăgubiri.

A murit de frig din cauza beției. Locuitorul sas Getz Carol din Mercurea Sibielului a fost găsit de vecinii săi mort de frig în curte. Făcându-se cercetări, s'a aflat că Getz Carol a petrecut cu niște prieteni, și ca la petreceri, a băut peste măsură. Intorcându-se noaptea beat acasă, el a căzut în curte, unde a și murit din cauza f. iguii. Iată ce este în stare să facă băutura!

A fost împușcat de dușmani și răsat la marginea drumului. În zilele acestea a fost găsit pe calea Noerichului, lângă Sibiu, trupul unui tânăr. Din cercetările medicului, s'a văzut că tânărul a fost împușcat prin ceafă. Se crede că el a fost omorât de dușmanii săi, cari l-au lăsat apoi la marginea drumului și au fugit.

După ce-și omoară copilași, o femeie se spânzură în șură. O mare nenorocire s'a petrecut în comuna Roadă,

din apropiere de Sighișoara, în ziua de 13 Februarie. Femeia Victoria Carta, rămânând acasă cu cei doi copilași ai săi, unul de 4 ani și altul de 2 ani, și-a omărit copileșii, încercându-i în fântână. Mai întâi femeia a încercat să-l sugrume. După acest omor, nenorocita femeie sa dus în șură și s'a spânzurat. Intorcându-se socrii ei dela pădure, au aflat trupul nenorocitei femei atârând în șură și pe ale copilașilor, plătud pe fața apei în fântână. Se fac cercetări pentru descoperirea acestui groaznic omor.

Anglia pe pragul bolșevizării. De când a făcut alianța cu Rusia, în Anglia au crescut foarte mult frământările bolșevice. În rândurile muncitorilor englezi bolșevicii fac mare propagandă. Se spune că partidul acestora cari țin cu bolșevismul se înmulțește din din zi în zi.

La Petrograd mor zilnic 10.000 de oameni. Un aviator parașutist bolșevic, căzut în mâinile Finlandezilor, a mărturisit că situația la Petrograd este deosebit de îngrozitoare. În oraș se dă pâine foarte puțină și reau din făină stricată și amestecată cu paie. Lipsesc apoi lemnele de foc, apa și petrolul. Zilnic, după apusele acestui aviator, mor cam la 10.000 de oameni.

Mulțumită publică. Expim cele mai recunoscătoare mulțumiri tuturor acelor, cari mi-au adresat cuvinte de mângâiere în marea mea durere, cauzată de moartea soțului meu, preotul Francisc Boțan din Bărbant. Văd. *Marla Boțan.*

Un tânăr împușcă o fată care nu voia să se mărite cu el. Tânărul Cristea din comuna Groși, județul Severin, a împușcat pe fata Cristea Elisabeta, pentru că aceasta nu voia să se mărite cu el. După un an de prietenie, tânărul Elisabeta s'a îmbolnăvit și părinții ei l-au înștiințat pe Cristea Eugen, că din cauza bolii n'o mai pot mărita. Supărat că a fost refuzat, Cristea Eugen s'a gândit s'o omoare pe aceia pe care mai înainte voise ca să și-o facă soție. Într'una din dimineațele trecute el a luat o armă și s'a dus la casa fostei sale iubite. În vreme ce fata sta de vorbă cu banica ei, în casă, tânărul Cristea Eugen a întins arma pe un ochi de geam și a împușcat-o. După această ispravă ucigașul a fugit.

Un rămăgag protestesc. Fiicării Ioan Dabălaru și Marin Gheorghe din comuna Săpnița, din Muntenia au făcut un rămăgag protestesc. Anume Ion Dabălaru s'a legat față de prietenul său Marin Gheorghe, că va bea un kilogram de vinars tare, dintr'odată. Rămăgagul s'a făcut la cărciumă în fața celorlalți fiicării și pentru această bravură Marin Gheorghe trebuia să plătească lui Dabălaru o ferie de

vin. Ca să nu rămână de minciună, numai la laudele, Dabălaru s'a pus pe lucru. A cumpărat vinarsul și din câteva înghițituri bune l-a pus pe gât spre mirarea tuturor. Când a fost însă gata a fost și cu viața lui. Dabălaru prăbușit sub masă, fără să mai poată zice cuvânt. Il omorise puterea spirtului. — unde poate duce un rămăgag protestesc, de minți necoapte de fesciori!

Nici o faptă fără răsplată. Căile Dumnezeu sunt de multe ori ascunse în fața noastră. Fapte tănuite și rămase nepedepsite ani de zile, în cele din urmă își primesc răsplata deapă convenită, încât se adevărește vorba veche că „Dumnezeu nu bate cu băta”. Într'una din zilele trecute a murit săteanul Vasile Petre. Cum omul era ceva mai înstărit, grovarii au primit poranca sa talie în peretele groapei loc pentru capetele de lemne, ca să aveau să acopere sicriul. Săpând și căutând în pământul de tare unul din grovari s'a pomenit că a ajuns cu hârlețul într'un mormânt vechi și capul celui îngropat acolo s'a rostogolit în groapa lor. Voind să vadă, cum arată mort după atâția ani, grovarii s'au aplecat și au ridicat hârca. Spre marea lor mirare ei au aflat în căpățina mortului un cui lung. Raportând cele aflate jandarmilor, s'a aflat că mortul săteanul Tudose Ilie îngropat acolo de 10 ani a fost ucis de fiul și nora sa, cari în timpul somnului l-au bătut un cui în cap. Fapta lor Dumnezeu n'a lăsat-o nepedepsită și după 10 ani a dat-o la lumină.

Regentul Horthy este înlocuit de fiul său. Parlamentul unguresc a ales pe Ștefan Horthy, fiul regentului Horthy, ca să înlocuiască pe tatăl său la conducerea treburilor statului, l-au ales viceregent.

Pedeapsă pentru flecării

Femeile sunt mai vorbărețe decât bărbații și le place mult să flecărească. Mai de multă vreme femeile flecărețe se pedepsau. Pe fața clădirii Primăriei din Muhouse, în Elveția, se poate vedea și azi atârând o peatră mare, înfrățită cu capul unei bătrâne care scoate limba. Aceasta e piatră e din veacul al XVII-lea, și e scris pe ea: „Eu sunt peatra flecărele pe care flecărețele limbă otrăvită o cunoaște destul de bine. Acele care sunt răutăcioase și certărețe trebuie să treacă poarte o zi întreagă”.

Intr'adevăr, femeile învinuite că au flecărit erau pedepsite să poarte o zi întreagă această peatră atârnată de gât și să fie lăsată la hudațiile mulțimii.

Iată o tranșee de pe frontul rusesc. Bieții soldați și-au săpat, în pământul înghețat și plin de zăpadă, tranșee sau șanțuri, cari sunt locuri înțele lor de iarnă. Câtă suferință și câtă jertfă pentru patrie!

Pentru vremea de azi

Războiul își are legile și greutatea lui. Războiului o simt atât soții care luptă pe un front, cât și aceia cari suat departe de spatele frontului.

De biruința soldaților din tranșee atârână de purtarea noastră, de chipul cum știm să înfruntăm asprimile și lipsurile războiului, noi, aceia cari suntem în spatele frontului. Aceasta mai ales în vremea de azi, când războiul se duce pe două fronturi, un de sânge cu armele morții, pe uscat, pe apă și în aer, și unul nesângeros pe cale economică. Primul ucide sute de mii și milioane de soldați, lasă în urmă numai prăpăd, urgie, lacrimi. Al doilea nu pare așa de prietenos, deși este tot așa de greu și ucigător. Armatele să treacă lipsurile între oameni, foamea și sărăcie. Acest de al doilea deschide apoi drum nemulțumirilor, deșeurilor și revoluțiilor, așa, că de multe ori o țară, cu toată vitejia soldaților săi trebuie să se arunce în jos și să ceară pace.

Lipsuri și greutăți simțim și noi azi. Nu mai avem așa de mari ca să nu le putem purta. Când este greu mai mare, mai vine și Statul să ajute, așa că nimenia nu trebuie să se sperie că va pieri. Trebuie numai să avem încredere, răbdare și să stăm liniștiți.

Tot ceea ce se face azi, se face pentru țara noastră și a copiilor noștri, pentru viitorul nostru. Să ne gândim deci bine la aceasta. Este adevărat că ne lipsesc unele lucruri. Acestea însă trebuie să le dăm celorlalte. Să nu vădăm sângele pentru noi, soldaților. Întâi să ne salvăm și numai după aceea noi.

Ni se cer apoi unele jertfe, impromuturi, sacrificii și altele. Și aceasta este adevărat. Tot pentru armată ni se cer. Să ne gândim, că dacă dușmanul ar sparge într-o bună zi frontul, atunci n'am mai avea nimic din acestea.

Nu este apoi nicio lipsă pe unele locuri de mare, pe cât este nemulțumirea. Și de multe ori aceste nemulțumiri sunt trezite, chiar de dușmanii noștri, cari caută pe toate căile să ne sape și nimicească.

Să nu dăm deci ascultare vorbelor, celor care grăiesc mare, ci să căutăm să înțelegem lucrurile așa cum sunt. Să ne unim. Să facem ca frontul nostru să fie tot așa de încheiat ca și frontul oștășesc. Cu răbdarea, liniștea și încrederea noastră în Dumnezeu și în conducătorii noștri, să sprijinim, jertfa ostașilor, de pe timpul războiului.

Pacostea șobolanilor

Dintr-o pereche de șobolani ies într'un an 100-900 de urmași iar în 3 ani 250 000 șobolani. Ne putem închipui deci ce mare pagubă aduc șobolanii într-o gospodărie.

Închegarea și înabușirea grâului

Demult n'a fost așa frig și n'a căzut așa zăpadă multă ca în iarna aceasta. Atât frigul cât și zăpada prea mare, pot strica semănăturilor de grâu de toamnă.

Dacă semănatul grâului nu s'a făcut la timp potrivit, cum s'a întâmplat în multe părți atât toamnă, ci s'a întârziat, acesta n'a mai avut când să înfrățescă și să intre bine încheiat în iarnă. Din cauza aceasta foarte ușor poate îngheța. Mai ales e primejdioasă vremea dela prima până la a treia frunză, când începe înfrățitul. În această vreme, planta crește repede și nu-și poate aduna destule materii hrăitoare, cari s'o pregătescă pentru a suferi și friguri mai mari.

Grâul abia răsărit până la prima frunză precum și grâul înfrățit, suferă mai ușor înghețul și nu pier.

Dacă semănatul s'a făcut în pământ bine acoperit, asemenea răbdă frigul. Semănăturile ce s'au făcut în arătură proaspătă, însă sunt pătrunse mai repede de ger și pier.

Pentru ca semănăturile să nu sufere de ger e bine ca la semănat să rămână balgări de mărime mijlocie, cari nu împiedecă răsărirea, dar opresc zăpada și vântul și astfel ajută ca planta să poată suferi mai ușor frigul.

Sunt foarte bune și gardurile de floarea soarelui așezate în curmezișul vântului. Acestea opresc zăpada și astfel împiedecă și puterea stricăcioasă a vântului.

Când s'a îngrămădit multă zăpadă pe semănătură și aceasta s'a îndesat așa de tare că nu mai lasă să pătrundă prin ea aerul, ușor se poate întâmpla ca semănătura să se înabușe și să piară, chiar dacă e destul de dezvoltată.

Înabușirea se mai poate face și din cauza unei moine sau a unei ploii, care face ca apa să stea baltă pe semănătură și pe urmă să înghețe. Mai ales se întâmplă aceasta la pământurile argiloase, prin cari apa nu se poate scurge bine.

În orice lan de grâu se poate cunoaște foarte ușor grâul înabușit de cel degerat. Degerarea grâului se întâmplă numai pe locuri ridicate, pe când înabușirea se face pe locurile joase, pe cari se adună straturi groase de zăpadă, ori bălți de apă.

Stratul prea gros de zăpadă bătătorită și

ghiața împiedecă pătrunderea aerului și grâul pier, chiar și dacă e înfrățit și bine dezvoltat.

Dacă observăm că lanul de grâu e în primejdie de înabușire, trebuie să trecem peste el cu un tăvălug cu dinți, pentru ca ghiața să se spargă. Se pot mână peste ghiață și vitele, cari încă vor sparge ghiața.

Zăpada prea groasă și bătătorită încă se va răscoli, ca să îngăduie pătrunderea aerului.

Statul de zăpadă, potrivit de gros și uniform e chiar de lipsă pentru semănăturile de grâu, fie răsărit și înfrățit, fie nerăsărit.

O pătură de zăpadă potrivit de groasă, apă de grâu de îngheț. Cel nerăsărit, răsare sub zăpadă.

De aceea, să cercetăm lanul de grâu și dacă găsim vre-o parte, că e acoperită de zăpadă prea bătătorită, s'o răscolim, pentru ca să nu se înabușe semănătura.

Ion Popu-Câmpeanu

Ne paște o mare primejdie

Cum se arată și se ia tifosul exantematic

Tifosul exantematic este una dintre cele mai grele și ucigătoare boale cari se pot abate asupra omenirii. Cel îmbolnăvit de tifos este abătut, de unde și denumirea de „tifos”, care înseamnă „balmăcenă”. Are călduri mari, pe corp are uneori pete cari seamănă cu dișcături de purice ori ca vânățile. Bolnavul stă în pat abătut ca și pierdut din lume vorbete puțin și este așa de slăbit că nici nu poate scoate limba din gură.

Boala este foarte grea și puțini sunt cari să scape cu viață și pe deplin sănătoși dintre cei îmbolnăviți.

Tifosul exantematic se ia dela om la om numai în mod indirect, adică de tifos exantematic ne putem îmbolnăvi fără a vedea pe cel bolnav. E destul să ne muște un păduche care a mușcat mai înainte pe un bolnav. Astăzi toată lumea știe că tifosul exantematic este numai acolo unde sunt păduchi. Păduchii, cu deosebire cei de haine, este purtătorul acestei boli dela om la om, după cum țânțarii duc frigarile dela un om la altul ori cănele turbat duce turbarea.

Ne paște o mare primejdie

Trăim vremuri grele vremuri de războie, de iarnă și de sărăcie. Primejdia tifosului exantematic ne paște, iarnă de iarnă, primejdie care în această iarnă este cât se poate de mare, e neînchipuit de mare, pentru că războiul este în răsăritul Europei, e în toată lumea.

Tifosul exantematic este o boală molicătoare — endemică — și sezică — endemică — ce face însemnează că el nu bătute în tot timpul anului, ci numai din când în când și în anumite locuri.

Vremea când bătute exantematicul este iarna, iar locul, de unde pleacă această boală, este Rusia.

Este iarnă, avem război cu Rusia. Iarnă și granița deschisă laspre Rusia cu prizonierii cari au trăit în mizerie și sunt plini de păduchi, ne vor aduce cu toată siguranța tifosul exantematic.

Cum ne păzim de tifosul exantematic

Tifosul exantematic fiind o mare primejdie pentru omenire și pentru noi, în special pentru țara noastră care este în război cu Rusia, țara bătute de această boală, vom trebui să nu dormim nepăsători pe o ureche, ci fiecare la locul nostru să căutăm a zăgăzui înfrângerea acestei molime. Lupta în contra

Prizonierii englezi de pe frontul din Africa sunt urcați în vapor, pentru ca să-i transporte în lagărele de prizonieri.

Prizonierii englezi de pe frontul din Africa sunt urcați în vapor, pentru ca să-i transporte în lagărele de prizonieri.

